

Resumé

Tato diplomová práce se zabývá vlastními jmény v češtině a ve španělštině a překladem vlastních jmen ze španělštiny do češtiny.

Teoretická část shrnuje současný stav zkoumané problematiky v češtině a ve španělštině. V češtině se vlastními jmény zabývají jak příručky gramatické, tak onomastické, neboť onomastika je v českém prostředí poměrně rozvinutou lingvistickou disciplínou. Ve španělštině se vlastními jmény zabývají zejména příručky gramatické.

V obou jazycích se autoři do značné míry shodují v definici vlastních jmen a v rozdělení vlastních jmen do tříd (antroponyma, toponyma, chrématonyma a jejich podtřídy), španělští autoři nicméně nevydělují chrématonyma jako samostatnou kategorii pod tímto názvem. Na rozdíl od českého prostředí se v prostředí španělském dosud nikdo nevěnoval funkcím vlastních jmen.

Na překlad vlastních jmen dodnes existují rozdílné názory. Vlastní jména jsou polyfunkční jednotky, jejichž překládání či nepřekládání je do značné míry podmíněno normami a dobově podmíněnými konvencemi, funkcí textu, textovým typem a žánrem, vztahem pracovních jazyků atd. Autoři též navrhnou strategie, které se mohou při převodu vlastních jmen používat.

Empirická část stručně charakterizuje vybrané texty z hlediska funkčního stylu, žánru a funkce. Jedná se zde o anotace, texty psané v publicistickém funkčním stylu, v nichž je nejvýrazněji zastoupena funkce informativní a funkce persuasivní; a jež jsou charakterizovány stručností a kondenzovaností, danou prostorovým omezením. Dále empirická část nabízí výčet strategií, jež byly při překladu vlastních jmen používány. Následně jsou představeny výsledky výzkumu, v němž byla nejprve vlastní jména v původních českých a španělských textech analyzována z hlediska funkce, následně byla analyzována vlastní jména v překladu z hlediska strategie, využité při jejich převodu a toho, zda daná strategie zachovává funkci vlastního jména v překladu.